

gyáva nép odalenn
éljen és nyugodtan rettegjen!
Vigyázzon, hova lép,
hova tér, hogyan ért, de mit ért,
amit nem, de miért?
Mindegy, csak rettegjen!
No de én soha már, sohasem –
nem bánok semmit sem!

Pont. Ilyen a milyen.
Most öröm rettegni lenni!
No de én idefenn
közben a lelkemet kiteszem!
Odalent van a nép –
fogy, de még hisz a nép!
Hat a fék, ijedtség,
s hogy az ég milyen kék –
nem tudják tűzbe hullt, felperzselt,
pimasz éji lepkék!
No de én idefenn
mit bánjak? Nekem nem –
nincs miért, nincs mitől, bármiképp,
semmitől sincs miért rettegnem!

Molnár Krisztina Rita

AHOGY A SZÉL

Egy szürke asszonyt rugdosok
ide-oda a porban.
Én mozgatom? Vagy ő mozog?
Él még vagy fekszik holtan?
Két szeme két üveggolyó –
messzi síkokba dermed.
Ha fölkelne se volna jó.
Mert nem ismer kegyelmet.
Nem ismer, füttyül bákire,
ahogy a szél, kegyetlen.
Hajában sárga fű, pihe.
Nem lehet szürke szebben.
Keljen föl vagy vérezzen el,
sikítom a süketnek.

De világerért se nézne fel.
Mint akik holtan születnek,
annyira nincs itt, nincs jelen,
Isten se gondolta volna,
hogy eltűnhet így, jeltelen.
Mintha nem lenne sorsa.
Egy halott asszonyt rugdosok,
már nem bírom sokáig.
Én mozgatom, nem ő mozog.
Halott. Halottnak látszik.

Szvoren Edina

A. ÚR ÉS A. KISASSZONY

Van egy babám. Tudom, hogy nem él, nincs neve. Arca és szája sincs, de a bőre melegebb, mint egy telefonmodem. Régebben kirakatbaba volt abban a butikban, ahol dolgozom, s amikor kitették a lépcsőházba, mert egy beázás után barna foltok ütköztek ki a nyakán, hazahoztam. Én még láttam a kirakatban állni. Főképp zárt nyakú pulóvereket meg csatos cipőket hordott. Vallásos, középkorú nőknek való visszafogott ruhákat. Az üzletvezetőm megengedte, hogy a bábu glen check mintás mellénykéjére tűzzem a brossomat.

Ha apám meglátogat, nagy gondban vagyok, hova rejtsem a babát. A kamraszekrényben csak abban az esetben férne el, ha egy életlen kést feszítenék a köldöke alatti részbe, és szétszedném két darabra. Ehhez nekem semmi gusztusom. A biciklitárolóba sem vinném szívesen, és a pumpás szomszédra sem bízhatom. Megszégyení ez a dugdosás. Megszoktam, hogy ott alszik mellettem az ágyban. Nem mintha be akarnám takargatni a paplanommal, vagy beszélni hozzá – tudom, hogy csak egy baba. Néha ugyan képernyőtisztító folyadékot öntök egy kendőre, és a kis lábujjától a feje búbjáig áttörölöm a testét. Egyszer pedig az az ötletem támadt, hogy lefényképezem. Már plédet terítettem a csupasz vállára, amikor meggondoltam magam.

Abonyi urat, az apámat ebben a városban senki nem ismeri, csak a beszállítói. Ha meglátogat, berakom a babát az ágyneműtartóba, a paplanok alá. Nehezen telik el ez a néhány közös napunk. Ha végeztem a butikban, a belvárosban sétálgatunk, vagy fölkeressük az üzleti partnereit. Ez a város halszagú, mondja néha apám, pedig nincs a városnak se folyója, se szennyvíztárolója. Az ember, mondja, könnyen összetéveszti a dolgokat a dolgok szagával. Egyszer megnéztünk egy két és fél órás operettet, ahol kukoricát pattogtattak a színpadon. Jól szórakoztunk. Apám néha a butikról kérdezet – exkluzív, felelem. Más néven drága.

Apámnak a földön ágyazok meg, ha meglátogat. Ő akarja így. Van egy kordbársony felületű felfújható matracra, amit minden üzleti útjára magával visz. Egész éjjel csikorog.